

Ioana Manolescu

***Caragiale
și
Davila
știau ...***

Printre superproducțiile de pe stadioane și printre pasionantele dispute ale „El mondial”-ului, stagiunea trage să moară. E momentul cînd, puțin oboșiți, ne pregătim programul de vară, repertoriul cu care, la munte sau la mare, vom merge în întîmpinarea acelor care, în Capitală, ne-ar părăsi pentru bere și mititei.

Am avut bucuria unui an foarte plin. Am jucat două din personajele la care visam încă din adolescență: Vera din *O lună la țară* a lui Turgheniev, și Sonia, blînda și resemnata Sonie a lui Dostoievski.

Televiziunea mi-a oferit, în regia lui Petre Sava Băleanu, întîlnirea cu Anca din *Ulaicu Vodă*, întîlnirea cu Eduardo de Filippo, în regia lui Matei Alexandru, și modeste, dar numeroase, emisiuni de versuri.

Pe lingă acestea, două alte roluri la „Nottara”: în *Dialog despre dragoste* de Horia Deleanu și în *Bărbați fără neveste* de Neil Simon. Ele mi-au dat prilejul unor exerciții, pe alte tonalități, a mijloacelor mele de expresie. Încît am conștiința că închei un an în care am lucrat. Și țin să precizez trecînd peste diversele opinii și aprecieri despre teatrul nostru: am lucrat într-un colectiv în care nu poți decît să te bucuri că ești pe scenă alături de colegi și prieteni ca George Constantin și Gilda Marinescu, că ai un director, cald susținător al valorilor tinere, ca Horia Lovinescu. Mulțumită lui Horia Lovinescu, Teatrul „Nottara” are o echipă înzestrată de tineri. Ca, de pildă: Ștefan Radof, Melania Cîrje, Ștefan Iordache, Anda Caropol, Dorin Varga, Emil Hossu, Alex. Repan, Lucia Mureșan, Ion Bog, Camelia Zorlescu. Am, de aceea, impresia că sînt încă la... Piatra Neamț.

Recentul turneu la Belgrad și Novi Sad a confirmat valoarea actorilor și realizărilor noastre scenice. A fost o mare satisfacție. Publicul, colegii din Iugoslavia și critica de acolo au aplaudat cu un entuziasm greu de descris, spectacolele care, la noi, au fost primite cu păreri cel puțin contradictorii.

Cred că oamenii de bună credință ar trebui să înțeleagă că un repertoriu de... rezistență. Cred că așa-zisele spectacole de mare respirație și încercările „de atelier” cer să fie alternate, în repertoriu, cu lucrări mai puțin pretențioase, mai puțin ambițioase, dar de succes sigur. Caragiale și Davila știau asta și, pe vremea cînd conduceau Teatrul Național, nu s-au dat în lături să-și alcătuiască așa repertoriile. Și, orice s-ar spune, nu erau printre cei mai puțin exigenți în vremea lor..

Ce mi-ar plăcea să joc? E poate lipsit de modestie, dar, pentru că e o dorință, îmi fac curaj și o exprim: Nina Zarecinaia a